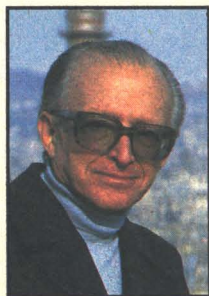

EL DAVANTAL DE

Ja ha estat comentat repetidament, però val la pena d'insistir-hi: les eleccions, al final, tenen un efecte sedant, perquè resulta que tots els partits han guanyat d'una manera o altra.

Pot semblar que m'allunyo de l'actualitat parlant d'unes eleccions que ja són història. Però ocorre que les darreres autonòmiques han deixat un neguit que diuen que ens afectarà durant molt de temps. Em refereixo a l'alta abstenció, un fenomen francament negatiu. En aquest cas, també es produeix unanimitat entre els partits grans i mitjans: tots afirmen que l'abstenció els ha perjudicat a ells — a cada un d'ells — d'una manera especial.

Tots contents?

Com que flota en l'aire una invitació a relexionar sobre aquesta fallada democràtica, em sento convocat per la part que me toca. Ens han servit (potser com mai) balanços, estadístiques i sondeigs sobre intencions i realitats de vot, el repartiment d'aquest entre zones urbanes, rurals i de cinturó industrial, amb dades fermes sobre llocs d'origen dels censats i nivells de formació cívica, cultural i de capacitat econòmica.

Em va sorprendre des del principi que l'abstenció, en termes generals, és més alta en les autonòmiques que en les municipals i en les legislatives destinades a configurar el Parlament central. Això m'ha fet pensar que una bona part de la població de Catalunya no se sent prou interessada en les nostres possibilitats d'autogovern, un problema greu. Parafraçant un conegut eslògan (que sembla haver anat de baixa) es podria dir que és català tothom qui visqui i treballi a

Catalunya i que voti a les autonòmiques. És gairebé inevitable centrar les mirades en uns determinats nuclis de població. En unes declaracions formulades des de Madrid, el dirigent del PCE Julio Anguita ha dit que «... l'abstenció s'ha registrat a les zones obreres», tot afegint que protestava «contra els qui accepten l'abstenció com una cosa natural».

Gairebé, alhora amb aquestes declaracions, un diari barceloní publicava un article de Jordi Solé Tura. El dirigent socialista esmenta una conversa que diu haver sostingut amb un habitant del cinturó industrial, i on aquest darrer afirma «... la consulta d'ara no té res a veure amb els nostres problemes de cada dia, no ens afecta, no va per nosaltres, és cosa dels d'aquí, dels catalans». En Jordi Solé Tura reconeix que aquesta actitud és equivocada, però la justifica perquè la considera un problema de fons, que ell exposa entre interrogants: ¿per què votar un govern que no es veu? ¿Per què elegir un Parlament condemnat a la inoperància pels qui detenten el poder?

Des del punt de vista del lliure joc democràtic em sembla preocupant parlar de condemnes derivades d'una majoria que depèn del vot popular. En tot cas, també es podria posar entre interrogants una qüestió com ara aquesta: ¿no és mitjançant el vot, lliurement emès, que es pot aspirar — per part de qui ho desitgi — a canviar majories?

Per no desorbitar les coses, també es podria parlar dels efectes que exerceix damunt l'electorat un diumenge de plena primavera, que convida a les escampades de boira, sobretot quan es va de cara al bon temps. O bé arribar a creure que també ens trobem davant un resultat electoral: el 40% d'abstencionistes formen una partida (ja que no un partit) que actua a l'ombra. És l'organització — o desorganització — d'aquells que tenen poc dret a protestar, que val més que continuïn callant, ja que no han volgut opinar quan se'ls demanava de fer-ho

PERE CALDERS